

Ужас је моја фурка

Нас двојица или ја уређујемо ово што зову „Музички кутак“ Орфеја, тј. веома креативног и надасве популарног магазина бањалучке Гимназије. Не очекујте нимало објективан став са наше, тј. моје стране, што значи да ћемо ми или ти ја бити потпуно субјективни у свакој ствари коју будемо спомињали. Ако је можда неком пало на памет да ћемо ми као ја у неком случају да пишемо о садашњој тзв. комерцијалној музици, или пак оној другој „некомерцијалној“, онда нека не чита даље. Ми му препоручујемо да скокне до трафике и купи „Свет – магазин који ће вас оставити без даха“.

Милим да је више свима пуна капа рецензија, критика и које-каквих неинспиративних, стереотипних приказа, који у ствари приказују све осим онога што је требало да се представи. Из тог разлога ја као аутор који би требало да потпише овај текст (надам се да ће графичар који се докопа овога чланка ставити моје име испод) одлучио сам да вас у овом броју не давам наведеним глупостима. Опште је позната ствар да је у протеклим издањима Орфеја музичка страна, више-мање бивала досадна, испразна и у неким случајевима безвезна. Нико то није читао чак ни они који су били у стању да себе натјерају на прелиставање и повремено читање првих страница часописа, када су наилазили последице свега на страницу изнад које иначе стоји наслов „музика“ не гледавши тему прескочили су је и наставили некако даље, а ако се музика налазила на посљедњој страни, наравно, затворили су корице уз болан уздах, великим Ох, којим су сумирали и одредили коначну оцјену броју Орфеја који се налазио у њиховим рукама. Ох? Каква је то оцјена „Ох“? Шта то значи?

Ако ћете искрено не знам ни ја, вјероватно ништа, сви су и онако преокупирани свакодневним „учењем“, хи, хи, хи! Хм, овај пардон, па такав уздах представља можда предах до којег се долази читајући Орфеј. Поред свега једно је сигурно, да се примиче крај школске године, да свакако!

Не би било фино, ипак је ово музички кутак, да поред свега не споменемо музику која, хтјели ми то или не, испуњава наше животе свакодневно и утиче на наше расположење, углавном побољшавајући га. Зато поставићу једно питање! Шта се слуша данас у Гимназији и њеној непосредној близини? Каква то музика привлачи будуће интелектуалце, ох? Можда јесте мало компликовано и неукусно расправљано и о томе, али мора се споменути такво нешто. Не знам због чега, али треба, у ствари требало би, шта ја знам. Да, шта ти знаш!? Види сада овога, ко је тебе звао!? Шта хоћеш? Немаш ти појма. Само се правиш паметан, пуно причаш! Људи нас слушају. Одлази, дођи касније када будемо имали времена!

Овај, ја се извињавам! Да се вратимо музици у нашој школи. У WC-у, који је наше вјечито окупљалиште, слуша се свашта, наравно поред оног звона које је пробијало уши доскора, неко га удесио, да. Када кренемо са наше стране уочавамо да многи воле Штулића. Ау! Тај је стварно био добар, направио много пјесама, добрих, свирао свугдје, био је најбољи и касније дао да га опљачкају, срамота. Која смо ми стока од људи, то је невјероватно. Поред Штуле и његове Азре слуша се наравно Рибља чорба која је већ одавно прокувала тако да се прегријавају на загријавањима, али легенде су ипак легенде, додуше сада са мало

већим стомацима, али шта је ту је – године напале. Онда има неких који воле Ван Гог, бивши и прошли и садашњи. Види, види, па три Ван Гога имају, да није мало превише? Колико је ту људи морало радити? Ма какви, неки се називају новим, старим, прошлим и садашњим, једино што још нисам видио да је будући, мада ме не би ни то изненадило. Нова Неда, тако некако, матора ставила сунчане наочале, стегла кајиш и мисли да има двадесет пет. Е шипак, не иде то тако лако! Затим, долази велика група људи која ужива у народњацима тј. турбо фолку, који надире суманутим корацима пробијајући главом најдебље зидове. Искрено, не знам шта бих за то рекао, вјероватно ништа добро, зато нећу ништа ни споменути. У сваком случају много тога се слуша у

нашем WC-у. Сада како нема звона може да се ужива коју минуто дуже. Али последице тога морамо бити брзи како бисмо успјели престићи професора на степеницама и љубазно га поздравили трчећи у учионицу. Она нас увијек чека широм отворених врата иза који надире бајати мисрис чарапа, кроасана, сендвича натопљених мајонезом, сенфом, кечапом и ко зна чим још, ужас! Све у свему, сада када се ближи крај, некако недостајаће ми то све ... ваљда! Не знам, све је толико збркано да ништа више не разумијем! Вјероватно је бит свега да се ништа у суштини не разумије, с тога ајд' ћао...

Ја као нас двојица: у почетку нас је било толико, али смо из ових или оних разлога нестали. Број се са два свео на један. Једноставно.

Матеј Савић